
Saksnummer:
23-099330TVI-TOSL/05

Oslo, 14.11.2023
2023-0594 GOT/GOT

Sluttinnlegg til Oslo tingrett

Saksøker: Föreningen Greenpeace Norden
Postboks 33 Torshov
0412 OSLO

Prosessfullmektig: Advokat Jenny Sandvig
Advokatfirmaet Simonsen Vogt Wiig AS
Postboks 2043 Vika
0125 OSLO

Rettslig medhjelper: Advokat Camilla Hagelien
Som over

Saksøkt: Staten v/Olje- og energidepartementet
Postboks 8148 Dep
0033 OSLO

Prosessfullmektig: Regjeringsadvokaten
v/advokat Gørn Østerman Thengs
Postboks 8012 Dep
0030 OSLO

Rettslig medhjelper: Advokat Omar Saleem Rathore
Som over

1 PÅSTAND

Staten v/Olje- og energidepartementet vil i hovedsaken legge ned slik påstand:

1. Staten v/Olje- og energidepartementet frifinnes.
2. Staten v/Olje- og energidepartementet tilkjennes sakskostnader.

Staten v/Olje- og energidepartementet vil i forføyningssaken legge ned slik påstand:

Til begjæringene om forføyning som går ut på at staten «pålegges å suspendere virkningen av» PUD-vedtakene for henholdsvis Breidablikk, Tyrving og Yggdrasil:

1. Prinsipalt: Begjæringene avvises.
2. Subsidiært: Begjæringene tas ikke til følge.

Til begjæringene om forføyning som går ut på at staten «forbys å fatte andre vedtak som forutsetter gyldig PUD-godkjennelse» for henholdsvis Breidablikk, Tyrving og Yggdrasil:

3. Begjæringene tas ikke til følge.

I alle tilfelle:

4. Staten v/Olje- og energidepartementet tilkjennes sakskostnader.

2 KORT OM SAKEN OG PARTENES ANFØRSLER

Saken gjelder departementets vedtak om godkjenning av plan for utbygging og drift («**PUD**») for ett felt i produksjon, Breidablikk 29.6.2021, og to pågående utbygginger, hhv. Tyrving 5.6.2023 og Yggdrasil (feltene Hugin, Munin og Fulla) 27.6.2023.

Saksøkerne anfører at PUD-vedtakene er ugyldige som følge av at de gjennomførte konsekvensutredningene («**KU**») er mangelfulle etter i) petroleumsloven § 4-2, jf. petroleumsforskriften lest i lys av Grl. § 112 andre ledd; ii) EUs prosjektdirektiv; og iii) EMK art. 2 og 8, jf. art. 14; samt iv) mangelfull begrunnelse etter Grl. § 104 andre ledd, jf. BK art. 3. Videre anføres det at vedtakene er ugyldige som følge av det saksøkerne mener er uriktig faktum og/eller uforsvarlige prognoser. Saksøkerne krever i tillegg midlertidig forføyning.

Staten mener at vedtakene er gyldige. Konsekvensutredningene er i tråd med gjeldende regelverk, og det er ikke grunnlag for å oppstille ytterligere konsekvensutredningskrav eller begrunnelsesplikter. Videre bygger vedtakene verken på uriktig faktum eller uforsvarlige prognoser. Eventuelle feil kan i alle tilfelle ikke ha innvirket på vedtakene og kan dermed uansett ikke lede til ugyldighet, jf. fvl. § 41. Samme resultat følger av en interesseavveining.

Hva gjelder forføyningskravene, er det etter statens syn ikke grunnlag for å gi forføyning for å suspendere virkninger av vedtakene, og i alle tilfelle er verken hovedkrav eller sikringsgrunn sannsynliggjort. For det tilfelle at retten skulle komme til at vilkårene er oppfylt, tilsier en interesseavveining at forføyning ikke gis, jf. tvl. § 34-1 andre ledd.

3 VEDTAKENE ER IKKE UGYLDIGE SOM FØLGE AV MANGELFULL KU

3.1 Prosjektdirektivet, jf. petroleumsforskriften, krever ikke at en PUD-godkjenning bygger på en KU av potensielle senere forbrenningsutslipp

Etter petroleumsloven § 4-2 annet ledd skal en PUD «inneholde en beskrivelse av [...] nærings- og miljømessige forhold». I dette ligger et krav om KU som må «ses i lys av de krav både nasjonalt og internasjonalt regelverk oppstiller for konsekvensutredninger herunder blant annet bestemmelsen i Grl § 110 b», jf. Ot.prp. nr. 43 (1995–1996) s. 41–42. Utfyllende regler om hva som skal inngå i en slik KU, er fastsatt i petroleumsforskriften § 22 a. Bestemmelsen gjennomfører kravene i EUs prosjektdirektiv, noe som innebærer at det er kravene i direktivet som bestemmer innholdet i en KU som foretas etter petroleumsforskriften § 22 a.

Det følger av direktivet art. 3 nr. 1 at en KU – der dette er påkrevd – skal «*identify, describe and assess in an appropriate manner, in the light of each individual case, the direct and indirect significant effects of a project*». Det som nærmere skal utredes, er den direkte og indirekte effekten på blant annet «*land, soil, water, air and climate*», se art. 3 nr. 1 bokstav a, c og d. Det samme følger langt på vei også av forskriften § 22 a første ledd.

Omfanget av utredningsplikten er avgrenset til konsekvensene av et *prosjekt* («a project»). Begrepet prosjekt er definert i art. 1 nr. 2 bokstav a, som 1) «*the execution of construction works or of other installations or schemes*», og 2) «*other interventions in the natural surroundings and landscape including those involving the extraction of mineral resources*». Ordlyden taler klart for at direktivet med «prosjekt» sikter til selve den faktiske virksomheten som myndighetenes tillatelse gjelder, jf. også direktivets definisjon av «*development consent*», se art. 1 nr. 2 bokstav c.

Det som etter petroleumsloven er «prosjektet», er «utbygging og drift» for petroleumsutvinning. At konsekvensene av slik utbygging skal utredes, følger av vedlegg I pkt. 14 til direktivet, som definerer «[e]xtraction of petroleum and natural gas for commercial purposes» (av en viss størrelse) som et eget prosjekt som skal utredes, jf. også art. 4 og 5.

Av dette – og overført til vår sak – følger at det er miljøkonsekvensene av *selve utbyggingen og driften* som skal utredes. Dette fremgår av forskriften § 22 a, som sier at en KU på PUD-stadiet «*skal redegjøre for virkningene utbyggingen kan ha for næringsmessige forhold og miljømessige forhold, herunder forebyggende og avbøtende tiltak*». Videre heter det at utredningen skal beskrive «*det miljø som i vesentlig grad kan bli berørt, og vurdere og avveie miljøkonsekvenser av utbyggingen*». Det siktes her til de *utbyggings- og produksjonsutslipp* som utbyggingen og driften fører til i Norge. Dette underbygges av PUD-veilederen punkt 4.8, som operasjonaliserer KU-plikten og samtidig reflekterer hvordan regelverket har vært tolket i alle år. Det vises særlig til side 25, hvor det fremgår at det som skal utredes, er «*[v]irkningene utbyggingen kan ha for miljømessige forhold, både gjennom anleggsperiode (utbygging, installasjon og boring), drift og avslutning av virksomheten*».

Utslipp fra den andelen av norskeksportert petroleum som senere ender opp med å forbrennes, står i en *faktisk årsakssammenheng* med utbygging og drift i Norge. *Rettslig sett* er imidlertid ikke slike utslipp «indirect effects of a project» etter prosjektdirektivet (jf. forskriften). Dette er ikke virkninger av selve *utbyggingsprosjektet i Norge, herunder*

produksjon og drift i Norge, men senere virkninger som følge av sluttbrukeres eventuelle forbrenning av de produktene de kjøper. At direktivet ikke omfatter denne typen avledete virkninger, følger etter statens syn av en naturlig og kontekstuell tolkning av direktivet, jf. også petroleumsforskriften og PUD-veilederen kapittel 4. Det finnes etter det staten er kjent med, ingen avgjørelser fra EU-domstolen som støtter opp om saksøkernes syn på direktivets nærmest ubegrensede rekkevidde. Staten er heller ikke kjent med at noen land praktiserer direktivet på den måten saksøkerne mener at det skal forstås. At direktivet skal tolkes vidt («broadly», jf. EU-domstolens sak C-43/18 avsnitt 36)), betyr ikke at ordene «indirect effects of a project» kan gis et annet meningsinnhold enn det som klart følger av direktivets ordlyd (sml. EU-domstolens sak C-275/09 avsnitt 29).

Statens syn er følgelig at konsekvensutredningene ikke er mangelfulle på dette punktet.

3.2 Heller ikke et krav om KU av potensielle senere forbrenningsutslipp etter petroleumsloven § 4-2, jf. forskriften, tolket i lys av Grl. § 112 andre ledd

Et krav om å utrede forbrenningsutslipp kan ikke utledes av hverken petrl. § 4-2, forskriften (jf. punkt 3.1 over), ordlyden i Grl. § 112 annet ledd eller forvaltningspraksis. Saksøkernes anførsel bygger dermed utelukkende på enkelte formuleringer i HR-2020-2472-P.

Staten mener at dommen – lest i sin helhet – ikke gir grunnlag for de slutninger saksøkerne bygger sitt syn på. For Høyesterett var det ikke nødvendig å ta stilling til hvilke eventuelle utredningskrav som gjelder på PUD-stadiet etter petrl. § 4-2. Blant det Høyesterett konkret måtte ta stilling til (prejudisielt), var miljøorganisasjonenes anførsel om at det gjelder et krav til å utrede forbrenningsutslipp forut for beslutning om *åpning av et område* for petroleumsvirksomhet etter petrl. § 3-1. Flertallet kom til at det ikke gjelder noe slikt krav på åpningsstadiet (avsn. 238), og uttalte i tillegg at PUD-stadiet uansett måtte være et mer egnet og formålstjenlig tidspunkt å vurdere klimavirkninger generelt på (avsn. 241, jf. 216).

Slik saken var lagt opp fra miljøorganisasjonene, hadde Høyesterett ikke noe grunnlag for å generelt «avklare» hvilke saksbehandlingskrav som gjelder på PUD-stadiet, ettersom dette i svært begrenset grad var tema. Det er feil når saksøkerne fremstiller det som om staten skal ha fått medhold i en anførsel om at det gjelder et slikt krav på PUD-stadiet (D s. 2 og 10). Staten anførte tvert imot at et slikt krav ikke kan utledes av regelverket, og at dersom et minimumskrav til å vurdere forbrenningsutslipp kan utledes av petroleumsregelverket lest i lys Grl. § 112 andre ledd, må det være opp til Stortinget å avgjøre i hvilken sammenheng det i så fall skal utredes. Statens syn var at dette i så fall burde skje samlet og på overordnet nivå (D s. 2347), noe Høyesteretts også uttaler at det er et «openbert behov for» (avsn. 234).

Overfor Høyesterett anførte miljøorganisasjonene ikke at «konsekvensutgreiinga skal inneholde omfattende forskning», men mente at en utredning «skulle ha peika på og vurdert forbrenningseffekten i utlandet». Høyesteretts vurdering av anførselen var at «ut over kjende verknader av forbrenning av petroleum», var det «vanskeleg» å se hva en slik vurdering konkret skulle inneholde (avsn. 226). I saken her har saksøkerne en mer omfattende anførsel enn de hadde for Høyesterett, med krav om et vidtrekkende utredningsprogram i forbindelse med hver enkelt PUD (D s. 2425) som ikke kan forankres i HR-2020-2472-P selv for det tilfelle at Høyesterett har ment å innfortolke et minimumskrav til å vurdere forbrenningsutslipp. Stortinget har for øvrig avvist en rekke forslag om

omfattende KU-regler som saksøkerne nå anfører at følger av gjeldende rett, se, Innst. 425 S (2021-2022), Innst. 433 S (2021-2022), Innst. 446 (2021-2022) og Innst. 459 S (2022-2023).

Ettersom det ikke kan utledes noe krav om å konsekvensutrede forbrenningsutslipp i utlandet i forbindelse med søknad om eller godkjenning av PUD, er statens syn at det ikke foreligger noen mangler ved noen av KU-ene i saken, og det hefter dermed ingen saksbehandlingsfeil ved PUD-vedtakene.

I den grad det skulle gjelde et minstekrav til en vurdering av forbrenningsutslipp på PUD-stadiet, er statens syn at det i så fall vil være opp til myndighetene å avgjøre hvordan slik informasjon konkret mest hensiktsmessig innhentes og tilgjengeliggjøres. Departementets justerte saksbehandling for PUD-søknader mottatt i etterkant av HR-2020-2472-P vil etter statens syn være vel innenfor eventuelle minstekrav etter Grl. § 112 andre ledd, jf. også Stortingets tilslutning til den justerte saksbehandlingen i Innst. 433 S (2021-2022) og Innst. 446 (2021-2022). At man på tidspunktet for PUD-behandlingen for Breidablikk (29.6.2021) ikke var ferdig med å vurdere eventuelle justeringer i saksbehandlingen for PUD-søknader, har etter statens syn uansett ingen betydning for gyldigheten av Breidablikk-vedtaket, jf. punkt 3.3 nedenfor samt også Stortingets eksplisitte vurdering om at det ikke er «*grunnlag for å omgjøre tidligere søknader*», herunder Breidablikk, jf. Innst. 433 S (2021-2022).

3.3 Eventuelle mangler ved KU-ene fører uansett ikke til ugyldighet

At produksjon og forbrenning av petroleum vil medføre CO₂-utslipp, har vært allment kjent i lang tid og har vært en tydelig del av debatten om norsk petroleums- og klimapolitikk i mange år. Norsk politikk har over lang tid vært forankret i de prinsipper verdens stater har blitt enige om for håndtering av klimagassutslipp, altså at hvert land er ansvarlig for utslipp innenfor eget territorium. Det er uomtvistet at det er de samlede utslippene av klimagasser i verden, inkludert utslipp fra norsk territorium, som påvirker den globale oppvarmingen. Stortinget har ved en rekke anledninger tatt stilling til og forkastet forslag om hel eller delvis utfasing av norsk petroleumsvirksomhet på grunn av globale CO₂-utslipp, herunder ikke å godkjenne nye utbyggingsplaner som har blitt fremlagt, se Innst. 206 S (2013–2014); Innst. 274 S (2015–2016); Innst. 130 S (2017–2018); Innst. 253 S (2017–2018); Innst. 368 S (2017–2018); Innst. 321 S (2018–2019); og Innst. 240 S (2018–2019). Senere forslag om å innføre særskilte krav om å utrede globale utslipp fra forbrenning, har også blitt stemt ned av brede politiske flertall, se Innst. 433 S (2021-2022) og Innst. 459 S (2022-2023)

Statens politikk har over flere tiår vært at tiltak for å redusere globale utslipp og skadevirkninger av disse skal gjennomføres på andre måter enn ved å redusere eller stanse petroleumsutvinning, se også HR-2020-2472-P avsn. 243. Statens syn er at for å nå verdens klimamål, må verden klare å erstatte fossil energi med fornybar energi gjennom tiltak for å *redusere etterspørselen*.

I den grad det skulle være en saksbehandlingsfeil at det i KU-ene som ligger til grunn for hver enkelt PUD, ikke er utredet hvordan eventuelle forbrenningsutslipp i utlandet kan påvirke miljøet i Norge, er det etter statens syn klart at dette er en feil som ikke kan ha virket bestemmende på vedtakenes innhold. Vedtakene er derfor gyldige, jf. prinsippet i fvl. § 41. Dersom retten skulle komme til at eventuelle saksbehandlingsfeil kan ha virket bestemmende på vedtakets innhold, beror ugyldighetsspørsmålet på en interesseavveining

basert på fordelene og ulempene ved å kjenne vedtakene ugyldig. Statens syn er at de potensielle økonomiske konsekvenser av eventuell ugyldighet tilsier at vedtaket uansett opprettholdes som gyldig.

3.4 Vedtakene bygger ikke på uriktig faktum

Saksøkerne anfører subsidiært at «PUD-vedtaket for Yggdrasil og forutsetningsvis Tyrving» bygger på «feil faktum» når departementet – ifølge saksøkernes fremstilling – «antar» at maksimale bruttoutslipp *«ikke vil ha betydning for klima eller gjøre skade på miljøet i Norge»*, se senest saksøkernes prosesskriv 7. november (D s. 2946).

Vedtakene bygger imidlertid ikke på en slik antagelse, verken for Tyrving (D s. 257-259) eller for Yggdrasil-feltene (D s. 746, 749 og 752). Det som derimot fremgår av vedtakene, er departementets *rettslige* vurderinger av at utbyggingene ikke vil være materielt «i strid med Grunnloven § 112». I den grad saksøkerne skulle være uenige i denne rettslige vurderingen, kunne saksøkerne anført at vedtaket er ugyldig som følge av rettsanvendelsesfeil. Det har saksøkerne ikke gjort, men har snarere konstruert et «faktum» som ikke kan utledes av vedtakene, og anfører i stedet ugyldighet basert på dette angivelig uriktige faktumet.

I alle tilfelle har staten redegjort (D s. 2462) for hvordan det uansett ikke er noen uenighet om at klimaendringer fra globale utslipp fører til skade både globalt og i Norge, se f.eks. Høyesteretts beskrivelse i HR-2020-2472-P avsn. 49-55, 155 og 167, og senest regjeringens «Grønn bok», se f.eks. kap. 7 (D s. 2891). Et viktig faglig grunnlag for regjeringens *samlede* energi- og klimapolitikk er da FNs klimapanelers rapporter, som vurderer og sammenstiller all relevant klimaforskning. Det er på den bakgrunn vanskelig å se relevansen av saksøkernes bevisførsel i form av en stor mengde enkeltrapporter (se bl.a. D s. 755-1092; s. 3102-5162) samt klimasakkyndige vitner for å inngående belyse allment kjente, uomstridte temaer.

Eventuelle feil i faktum på dette punkt kan uansett ikke ha virket inn på vedtakenes innhold, se punkt 3.3 over.

3.5 Vedtakene bygger ikke på uforsvarlige «prognoser»

Som et atter subsidiært grunnlag for ugyldighet, anfører saksøkerne at «departementets prognose» om globale netto utslippseffekter av eksportert norsk petroleum, er «uforsvarlig».

Vedtakene bygger imidlertid ikke på – og vedtakenes gyldighet er dermed ikke avhengig av – riktigheten av en «prognose» om bestemte tallfestede nettoeffekter. Av vedtakene som er angrepet i vår sak, er det bare for Yggdrasil-feltene at det ble gjort beregninger av nettoeffekter i tillegg til maksimale bruttoutslipp i forbindelse med behandling av PUD-søknaden. I saksfremlegget til Stortinget ble det redegjort for faglig uenighet om forutsetningene for beregningene, og hvordan inngitte innspill fra flere av aktørene som saksøkerne nå fører som sakkyndige vitner, *«bidrar til å synliggjøre usikkerhet som er forbundet med beregninger av netto klimagassutslipp, og dermed om nye utbyggingsprosjekter på norsk kontinentalsokkel bidrar til økte, uendrede eller lavere globale nettoutslipp»*, jf. Prop. 97 S (2022-2023) blant annet punkt 4.4 og 7.5.

Staten bemerker at det ikke medfører riktighet når saksøkerne hevder at «*partene er enige om at det er maksimalutslippene (også kalt bruttoutslippene)*» som er relevante å utrede (D s. 2946). Saksøkerne synes å mene at man av prinsipp skal se bort fra sannsynlige nettoeffekter, men også de sakkyndige vitnene påberopt av saksøkerne forutsetter globale nettoeffekter som alltid vil være lavere enn maksimale bruttoutslipp. Selv om man skulle se helt bort fra nettoeffekter overhodet, vil imidlertid departements rettslige vurdering opp mot Grl. § 112, jf. punkt 3.4 over, ikke falle annerledes ut.

For det tilfelle at retten skulle være enig i at PUD-vedtaket for Yggdrasil bygger på en «prognose» som er uforsvarlig, er det uansett ikke en feil som kan ha virket bestemmende for vedtakets innhold, se også punkt 3.3 over. Det bemerkes i denne forbindelse at Stortingets samtykke til godkjenning av PUD for Yggdrasil-feltene heller ikke er begrunnet med noen henvisning til beregning av bestemte nettoeffekter, jf. Innst. 459 S (2022-2023).

4 VEDTAKENE ER IKKE UGYLDIGE SOM FØLGE AV BRUDD PÅ EMK ELLER BK

4.1 EMK

Miljøorganisasjonene påberoper EMK art. 2 og 8, eventuelt lest sammen med art. 14, og hevder at det kan utledes krav til å konsekvensutrede klimavirkninger i Norge av globale forbrenningsutslipp, med henvisning til EMD-praksis som ikke er relatert til klimagassutslipp.

Etter statens syn kommer EMK ikke til anvendelse. For at EMK art. 2 eller 8 skal kunne komme til anvendelse, er det for det første et krav om å konkretisere at man som rettighetssubjekt er direkte og personlig påvirket av (risiko for) følgene av en handling eller unnlatelse. Miljøorganisasjonene er ikke vernet under art. 2 eller 8, og blir ikke rettighetssubjekter selv om organisasjoner i norsk rett har en prosessuell søksmålsadgang etter tvisteloven § 1-4, jf. HR-2020-2472-P avsn. 165. Rettighetene er heller ikke kollektivt håndhevbare og kan ikke påberopes av organisasjonene på vegne befolkningen som sådan. Følgen er at saksøkerne ikke er i posisjon til å kunne få medhold i en anførsel om at vedtakene er i strid med art. 2/8, eventuelt lest sammen med art. 14.

EMK inneholder videre ingen rett til miljø, og det foreligger ingen EMD-praksis knyttet til virkninger av globale klimagassutslipp. Det kravet EMD har oppstilt til en kvalifisert tilknytning mellom hhv. konkrete handlinger/unnlater og spesifiserte virkninger for individers rett til liv, helse, hjem mv. i saker om lokale miljøskader (forurensning, støy, naturkatastrofe), er klart nok ikke oppfylt i vår sak. Også av denne grunn kommer EMK ikke til anvendelse i saken, jf. HR-2020-2472-P, se avsn. 167-168 (art. 2) og avsn. 171 (art. 8).

Spørsmålet om globale klimagassutslipp kan aktualisere art. 2 og/eller 8 etter en utvidende tolking av disse bestemmelsene, er tema i tre storkammersaker for EMD, hvor avgjørelser er ventet i løpet av 2024 (*Duarte Agostinho and Others v. Portugal and Others* (no. 39371/20), *Verein KlimaSeniorinnen Schweiz and Others v. Switzerland* (no. 53600/20) og *Carême v. France* (no. 7189/21)). Det er ikke norske domstolars rolle å utvikle EMK, se bl.a. Rt-2005-833.

For det eventuelle tilfelle at EMK skulle komme til anvendelse, er statens syn at det uansett ikke foreligger noen krenkelse av EMK art. 2 eller 8, alternativt lest sammen med art. 14.

4.2 Grl. § 104 andre ledd, jf. BK art. 3

Saksøkerne anfører at PUD-vedtakene er ugyldige som følge av «mangelfull begrunnelse» etter Grl. § 104 andre ledd, jf. BK art. 3. Etter statens syn er det ikke rettslig grunnlag for å oppstille noen plikt til en konkret «vurdering av barns beste» i forbindelse med behandling av PUD-søknader etter petroleumsloven § 4-2.

4.3 Vedtakene er uansett gyldige

Eventuell mangelfull utredning av forbrenningsutslipp etter EMK eller mangelfull begrunnelse etter BK kan uansett ikke ha virket inn på vedtakenes innhold, se punkt 3.3 over.

5 VILKÅRENE FOR MIDLERTIDIG FORFØYNING ER IKKE OPPFYLT

Etter statens syn vil en forføyning som går ut på at retten skal pålegge staten å suspendere virkningen av PUD-vedtak som har trådt i kraft, innebære forføyning for realitet, noe det ikke er adgang til, jf. Rt-2015-1376 avsn. 27. Ettersom det faller utenfor domstolenes kompetanse å treffe en slik avgjørelse, antar staten at begjæringen skal avvises. Retten kan i alle tilfelle frifinne staten for kravet uten å ta stilling til avvisning ettersom det er «klart grunnlag» for frifinnelse, jf. tvl. § 9-6 tredje ledd siste setning, jf. tvl. § 32-2.

Etter statens syn er det ikke sannsynliggjort noen feil knyttet til PUD-vedtakene som kan lede til ugyldighet, jf. punkt 2-4 over, og det er dermed ikke sannsynliggjort et hovedkrav, jf. tvl. § 34-2 første ledd. Staten mener videre at det heller ikke er sannsynliggjort noen sikringsgrunn, verken etter tvl. § 34-1 bokstav a eller b. Etter statens syn vil det økonomiske tapet ved en midlertidig forføyning i tråd med saksøkernes påstand, i alle tilfelle stå i et åpenbart misforhold til saksøkernes interesse i forføyning, jf. tvl. § 34-1 andre ledd.

6 BEVIS

Staten vil støtte seg på de dokumentbevisene som er fremlagt i saken. I tillegg vil staten føre følgende sakkyndige vitner, jf. tvl. § 25-6, som vil fordele forklaringen seg imellom:

Vitne 1: Jo Husebye, partner i Rystad Energy AS og prosjektleder for Rystad-rapporten av 15. februar 2023

Vitne 2: Jarand Rystad, daglig leder og grunnlegger av Rystad Energy AS

• • •

Oslo, 14. november 2023

REGJERINGSADVOKATEN
Gøran Østerman Thengs
advokat